

[Peter Nielsen.]

man nok tænke sig om flere gange, før reglerne strammes. Det falder imidlertid også folk for brystet, når de kan se, at folk med stort privatforbrug klarer sig med en ganske lille skattebetaling, der dog ofte på lang sigt er til skade for vedkommende skatteyder, for så vidt han har brugt afskrivningsreglerne for stærkt.

Det har bl. a. skabt en vis irritation, at man over driften har kunnet afskrive særlig flotte biler, og ofte praler disses ejere af, at de betales af skattevæsenet, altså af andre skatteydere. Slet så galt er det vel ikke, og meget af den tale er vel pral. Man får skattemæssig fordel af den store vogn, men den væsentlige del af skatten må man dog selv betale. Anvendes vognen til privatkørsel, er skattevæsenet meget påpasselig med, at driften fordeles retfærdigt mellem privat- og erhvervskørsel; har man gratis vogn stillet til rådighed af sit firma, beskattes man selvfølgelig også af værdien af privatkørslen. Alligevel er der et misforhold, som har skabt irritation i store dele af befolkningen, og en stramning af reglerne her vil i hvert fald ikke kunne virke skadeligt på produktion og beskæftigelse. Derfor kan jeg anbefale forslaget om, at der fremtidig ikke kan afskrives på den del af anskaffessummen, der overstiger 35.000 kr., og at den årlige procentsats nedsættes fra 30 til 20.

Jeg har læst indignerede artikler om, at nu vil staten bestemme, hvilken vogn folk må køre i. Det er selvfølgelig forkert; man kan købe og benytte hvilken bil man vil, men det bliver mere begrænset, hvilke skattemæssige fordele man kan have heraf, og det må være et rimelighedskrav fra andre skatteydere, at fordelene begrænses. Det betyder vel ikke en forenkling af vort skattesystem, at vi atter får forskellige afskrivningsformer, men ulejligheden herved må heller ikke overdimensioneres.

Jeg anbefaler ligeledes ændringer vedrørende afskrivning på bygninger, hvorved mindsteperioden sættes til 20 år fra er-

hvervelsestidspunktet; dette forslag må forekomme ret og rimeligt. Det er de to værste anstødssten ved afskrivningsreglerne, der her foreslås fjernet.

Samtidig hermed er jo forslaget til ligningslov til behandling. Der tales med rette om, at folketinget overbebyrder skattemyndighederne med masser af indviklede bestemmelser, der også gør det besværligt at være skatteyder. Vi ønsker alle en forenkling og en skattereform, selv om vi selvfølgelig lægger noget forskelligt i begrebet reform. En forenkling må vi vel alle kunne enes om, når den ikke går ud over det rimelige og retfærdige. Den bedste forenkling er standardfradrag, der vel ikke giver udtryk for den såkaldte millimeterretfærdighed, men til gengæld kan administreres mere retfærdigt; navnlig fremmer det retfærdigheden, at det bevirker en begrænsning af skattesnyderiet, hvis væsentlige årsag er, at skattemyndighederne er overbebyrdet med arbejde og ofte må spille tiden på mere eller mindre ligegyldige småting. Det fritages de til dels for gennem bestemmelsen om standardfradrag. Bestemmelsen om et fast vedligeholdelsesfradrag for en- og tofamiliehuse har lettet arbejdet meget for ligningsmyndighederne, ligesom selvfølgelig lønmodtagerfradraget bevirker, at de fritages for at skulle føre sag med skatteyderne, ofte gennem 3 instanser, om småbeløb; men tiden må nu være inde til at hæve dette lønmodtagerfradrag, hvis man vil bibeholde denne forenkling. Den almindelige prisudvikling m. v. har bevirket, at der er opstået en lang række tilfælde, hvor skatteyderne anvender lønmodtagerfradrag B, idet det altså har kostet dem mere end 400 kr. at erhverve indtægten. Der har også tidligere været forslag fremme om en sådan forhøjelse af fradraget. Mit parti udtalte dengang, at vi nok skulle stille forslag herom, når vi mente, at sagen var moden dertil. Det mener vi den er nu. Forslaget vil formentlig medføre en skattelettelse på ca. 110 mill. kr. for lønmodtagere, og det er jo en meget god form at give